

DOE OOK 'S MOEILIK

Tot onze grote verontrusting wonen er nog steeds mensen op de campus die consequent weigeren zich aan te passen aan het leven op Drienerlo. Als dit het gevolg is van onwil is er natuurlijk weinig aan te doen. Het kan echter ook zijn dat we de oorzaak moeten zoeken in onwetendheid ten aanzien van de hier geldende waarden en normen. Speciaal voor die gevallen is de nu volgende doorsnede van een gemiddelde Drienerlose studentenflat gemaakt.

Allereerst is het goed te beseffen dat de waarde waarvan de meeste studentenflats zijn doortrokken is: het samen opbouwen van iets moois. Het leven op een flat is niet zomaar het gebruik van één keuken en één telefoon, nee het is meer, iets hogers. Eigenlijk is het al niet meer te vergelijken met zoiets banaals als het huwelijk, nee, het uiteindelijke doel is mooier, verhevener.

Het moois wat opgebouwd wordt is moeilijk te omschrijven, het ligt dan ook ver in het ver-schiet, maar het is meestal iets als door weder-zijds begrip tot een hogere synthese komen, waarin allen deelachtig zijn, het opbouwen van een fragiel, maar waardevol netwerk waarin de onderling samenstellende delen rijker worden, er iets van meenemen.

ondergrond te beschikken. Onderwerpen die aan de orde komen zijn, naast praktische zaken als beschikbaar nuttig uitgangsvermogen en burgerlijke staat in de regel tolerantie, objectiviteit, persoonlijke raakvlakken, sociale controle etc. Met vraagstukken van het kaliber "Is sociale acceptatie een modifikatie van tolerantie?" moet serieus rekening gehouden worden.

Is de kandidaat/cliënt na het informele gesprek vertrokken, dan volgt in de regel een flatvergadering met pils. Meestal komt daarbij eerst de procedure ter sprake, die hoognodig veranderd moet worden. Het is duidelijk dat er over de kandidaat gestemd moet worden, maar hoe? Schriftelijk, handopsteken? Onder wiens voorzitterschap? Gemotiveerd? Onthoudingen? Vetorecht?

Wanneer deze punten naar ieders tevredenheid zijn afgehandeld moet de cliënt onder het mes. Past hij hier wel? Krijgen we geen spanningen en wrijvingen? En laten we zijn eigen bestwil niet vergeten! Als men unaniem tegen is (of unaniem voor) zijn er natuurlijk weinig problemen. Moeilijker wordt het wanneer dat niet het geval is; dan kunnen de ruzies hoog opslaan en wil het wel eens moeilijk worden de notulen bij te houden. Over het algemeen is het aan te bevelen dan de cliënt maar af te wijzen, hij zal het zelf ook wel begrijpen.

Voor het opbouwen van dat moois zijn een aantal middelen ter beschikking. Een van de belangrijkste daarvan is het aannemen van nieuwe bewoners. Als nieuwe bewoners komen twee typen in aanmerking: a. soortgenoten, b. zielige mensen.

Ad A.

Het bepalen van al dan niet soortgenoot zijn vindt in de regel plaats door een informeel gesprek, waaraan echter zelden een ernstige noot ontbreekt. Het is voor beide partijen zaak voor deze gesprekken over een goede theoretische

Ad b.

Met zielige mensen ligt de zaak over het algemeen anders. In hun geval is het niet noodzakelijk dat een "raakvlak met de anderen in concrete mate aanwezig is" (sic). Het is ook niet nodig dat hij of zij (vaak gaat het om een zij, het zielige-meisjes-syndroom) meehelpt aan het opbouwen van iets moois. Het Zielige Geval heeft immers iets veel belangrijkers in te brengen: het helpt niet, maar het moet geholpen worden! Slaat de handen ineen! Weg met dat jeugdtrauma, die frustratie, dat minderwaardigheids-

complex, die helpen wij met zijn allen wel even terug in de maatschappij! Dat is onze verantwoordelijkheid! Wat zal hij ons dankbaar zijn, later, terugkijkend op de tijd dat hij ons nog had om op te steunen, onze flat, waar hij rust, geborgenheid en vooral begrip vond. Ja, gelukkig is de flat waar een Zielig Geval aanklopt. Een doel voor ogen, met zijn allen, dat is toch wel het mooiste wat er is.

Ook het Zielige Geval zelf kan in zijn handjes knijpen. Immers, overal is deskundige hulp aanwezig en mocht die wat verslappen dan is een enkele opmerking over "mooi, diep, zwart water" wel weer voldoende om de hele zaak op te peppen. In hele drommen staan ze weer gereed om het Zielige Geval bij te staan met raad en daad.

In deze vredige samenleving, waarin ieder een taak heeft, de een helpt, de ander moet geholpen worden en een derde haalt lampen, lijkt niets de rust te kunnen verstoren. Helaas echter, er zijn enkele verschijnselen die roet in de gezamenlijk bereide maaltijd gooien:

A. Iemand domineert de flat. Wat dit betekent is duidelijk. Hij is degene die alles te vertellen heeft, bij wie de tv en het koffiezetapparaat staan en wiens wijze raad het zwaarst weegt. Het is vaak een klein, luidruchtig mannetje, maar ook andere typen komen voor. Meestal vindt men het lange tijd goed dat hij de rest van de flat onder zijn hoede heeft, maar ongeveer eens in het halfjaar wordt het teveel. Wat dan gebeurt is het volgende: een delegatie, bestaande uit de op één na meest dominerende figuur en twee secondanten gaan met hem een goed en openhartig gesprek voeren. "We vinden eigenlijk, de hele flat vindt eigenlijk, eh, dat jij je wat arrogant gedraagt, de laatste tijd, de flat een beetje domineert." Er volgen enige toelichtende theorieën. Meestal is de dominerende persoonlijkheid het met zijn onderdanen eens, bedankt hen voor

hun onverbloemde kritiek en belooft "eraan te denken".

B. Iemand trekt zich terug uit het flatleven. Een uitermate ernstige zaak, want het getuigt namelijk van een verkeerde mentaliteit, eigenlijk is het asociaal. Mensen die zich terugtrekken zijn te herkennen aan het stiekum met waterketeltjes over de gang lopen, het nooit aanwezig zijn bij de gezamenlijke wedstrijden boeren, activiteiten op het politieke of religieuze vlak en de negatieve invloed die ze hebben op de flatgeest.

Vaak hebben ze één of meer financiële en komen ze zelden op het driemaandelijks flatfeest. Het zou aanbeveling verdienen deze elementen te verwijderen, ware het niet dat ze zo vaak tegelijkertijd zielig zijn. Een vreselijk probleem ontstaat er nu, hoewel het wel degelijk mogelijk is iemand te helpen die helemaal niet geholpen wil worden. Er zit weer weinig anders op dan er maar een goed gesprek tegenaan te gooien. Maar voorzichtig! Niet meer dan vier of vijf man tegelijk en met de nodige takt, ze zijn verdwenen voor je er erg in hebt en dan is er weer een probleem minder om op te lossen. Grondig overleg van tevoren en raadplegen van de dominerende flatgenoot is zinvol.

Natuurlijk kunnen in dit korte bestek slechts bepaalde facetten van het campusleven behandeld worden. Er is voorbijgegaan aan het feit dat iedere flat anders is dan alle andere, veel verschijnselen zijn niet behandeld (schoonmaken, romantiek op de flat, het gebrek aan vuilniszakken, de pilslijst etc.) en bovendien is geen aandacht geschonken aan de diverse variëteiten, zoals de links-politiserende, de persoonlijkheidsbevorderende, economisch samenwonende en positief-kritische flats. Toch geloof ik een duidelijk beeld van de Drienerlose studentenflat te hebben gegeven. Sterkte ermee.

Sjaak Priester

mickery

POOLSE DROMEN in de Vrijhof

Op 28 januari komt de Poolse studententheatergroep STU uit Krakow naar Enschede met de productie "The Polish Dreambook" ("Poolse Dromen").

Het is een goede zet van Mickery geweest om deze groep naar Nederland te halen. Op het Wereldtheaterfestival vorig jaar in Nancy viel STU met "De Val" en "Poolse Dromen" op, vooral door de manier waarop de groep de inhoud van de gespeelde stukken visualiseerde. Hierdoor was de te verwachten handicap van de Poolse taal vrijwel geheel afwezig. Het succes van STU in Nancy was vooral te danken aan de grote geestdrift en duidelijke betrokkenheid van de spelers, waarmee een genuanceerd beeld van de huidige Poolse maatschappij werd geschetst.

STU is een afkorting in het Pools voor "Opgepast! Studententheater". De groep is opgericht in 1966 en is begonnen met de introductie van modern Westers toneel in Polen (Ionesco, Cocteau, Osborne). In de loop van de tijd heeft STU zich ontwikkeld tot een geëngageerd gezelschap, dat zich concentreert op specifiek Poolse problemen.

"The Polish Dreambook" tracht de mythen en vooroordelen die er over Polen bestaan ("het gekruisigde land, waarin romantische helden wonen, die historisch gedoemd zijn altijd het slachtoffer te worden van vreemde machten",

aldus een der samenstellers van het stuk) uit te bannen. In dit stuk gebeurt dat op de manier die kenmerkend is voor alle STU-producties: in de vorm van een collage, waarvan de teksten ontleend zijn aan de literatuur, kranten en improvisaties van de acteurs. De groep karakteriseert de inhoud van "Poolse Dromen" zelf met "een psychoanalyse van een natie" en "een vivisectie van de Poolse ziel in vijftien dromen".

De dromen worden zeer abstrakt uitgebeeld, in vaak uitbundige, aan de revue verwante scènes. Omdat de verstaanbaarheid ondanks de taal (het stuk wordt in het Pools gebracht) toch moet blijven bestaan, worden er zware eisen gesteld aan de lichamelijke visualisering van het gegeven. Dit is STU gelukt op een zeer uitgebalanceerde wijze. "De voorstelling heeft het natuurlijke ritme van een groep mensen die als een golfbeweging bij elkaar past. (...) Er zijn zowel individueel als kollektief opmerkelijke scènes te beleven". (Jean Paul Bresser in de Volkskrant).

Een uitstekende gelegenheid om met deze geëngageerde groep studenten kennis te maken heeft u op 28 januari in het amfitheater van de Vrijhof, om 20.15 uur.

h. e.